

Prejudiciniai klausimai

— Ar 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 882/2004 ⁽¹⁾ dėl oficialios kontrolės, kuri atliekama siekiant užtikrinti, kad būtų įvertinama, ar laikomasi pašarus ir maistą reglamentuojančių teisės aktų, gyvūnų sveikatos ir gerovės taisyklių, 27 straipsnio 4 dalies a punktą reikia aiškinti kaip nedraudžiantį rinkti iš įmonės už šio reglamento IV priedo A skirsnyje nurodytą veiklą šio reglamento IV priedo B skirsnyje nustatytą minimalų mokestį ir tuomet, kai kompetentingų valdžios institucijų sąnaudos, patirtos kaip šio reglamento VI priede išvardytos išlaidos, viršija minimalų mokestį?

— Ar valstybė narė pirmajame klausime nurodytomis sąlygomis turi teisę nustatyti už reglamento IV priedo A skirsnyje nurodytą veiklą mažesnius negu reglamento IV priedo B skirsnyje nustatytus minimalius mokesčius, kai kompetentingų valdžios institucijų sąnaudos, patirtos kaip šio reglamento VI priede išvardytos išlaidos, viršija minimalius mokesčius, neįvykdžiusi reglamento 27 straipsnio 4 dalies a punkte nustatytų sąlygų?

⁽¹⁾ OL L 165, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 45 t., p. 200.

2009 m. gruodžio 17 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Komisija prieš Estijos Respubliką**(Byla C-527/09)**

(2010/C 63/43)

*Proceso kalba: estų***Šalys***Ieškovė:* Europos Komisija, atstovaujama G. Braun ir E. Randvere*Atsakovė:* Estijos Respublika**Ieškovės reikalavimai**

— Pripažinti, kad nepriimdama teisės aktų, būtinų įgyvendinti 2006 m. gegužės 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2006/43/EB ⁽¹⁾ dėl teisės aktų nustatyto metinės finansinės atskaitomybės ir konsoliduotos finansinės atskaitomybės audito, iš dalies keičiančią Tarybos direktyvas 78/660/EEB ir 83/349/EEB bei panaikinančią Tarybos direktyvą 84/253/EEB, arba nepranešdama apie juos Komisijai, Estijos Respublika pažeidė iš šios direktyvos kylančias pareigas;

— priteisti iš Estijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Terminas perkelti direktyvą į nacionalinę teisę baigėsi 2008 m. birželio 29 dieną.

⁽¹⁾ OL L 157, p. 87.

2009 m. gruodžio 17 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Komisija prieš Estijos Respubliką**(Byla C-528/09)**

(2010/C 63/44)

*Proceso kalba: estų***Šalys***Ieškovė:* Europos Komisija, atstovaujama A. Marghelis ir K. Saaremäel-Stoilov*Atsakovė:* Estijos Respublika**Ieškovės reikalavimai**

— Pripažinti, kad netinkamai į savo teisę perkėlusi 2003 m. sausio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/96/EB dėl elektros ir elektroninės įrangos atliekų ⁽¹⁾ 3 straipsnio i punkto iii papunktį, 8 straipsnio 2 dalies trečią pastraipą ir 8 straipsnio 3 dalies antrą pastraipą, Estijos Respublika neįvykdė išpareigojimų pagal šią direktyvą.

— Priteisti iš Estijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

2003 m. sausio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/96/EB reglamentuoja elektros ir elektroninės įrangos atliekų tvarkymą. Išnagrinėjusi priemones, kuriomis ši direktyva perkelta į Estijos teisę, Komisija nusprendė, kad Estijos Respublika netinkamai perkėlė 3 straipsnio i punkto iii papunktį, 8 straipsnio 2 dalies trečią pastraipą ir 8 straipsnio 3 dalies antrą pastraipą.

Direktyvos 3 straipsnio i punkto iii papunktyje yra apibrėžiamas elektros ir elektroninės įrangos gamintojas. Estijos elektros ir elektroninės įrangos atliekas reglamentuojančiose nuostatose yra du skirtingi gamintojo apibrėžimai, todėl tai apsunkina atliekų tvarkymo nuostatų supratimą ir taikymą.

Direktyvos 8 straipsnio 2 dalies trečioje pastraipoje nustatoma, kad atliekų surinkimo, apdorojimo arba aplinkai tinkamo šalinimo kaštai parduodant naujus produktus atskirai pirkėjams nepateikiami. Šio reikalavimo Estijos Respublika neperkėlė į nacionalinę teisę.

Direktyvos 8 straipsnio 3 dalies antroje pastraipoje nustatoma, kad valstybės narės turi užtikrinti, jog aštuonerių metų pereinamuoju laikotarpiu nuo direktyvos įsigaliojimo parduodant naujus produktus gamintojams būtų leidžiama informuoti pirkėjus apie atliekų surinkimo, apdorojimo ir aplinkai tinkamo šalinimo kaštus, tačiau jie negali viršyti faktiškai patirtų kaštų. Šio reikalavimo Estijos Respublika neperkėlė į nacionalinę teisę.

Estijos Respublika sutiko su šiais kaltinimais ir savo atsakyme į Komisijos pranešimą apie kaltinimus pažadėjo priimti įstatymą dėl Atliekų įstatymo pakeitimo ir taip pašalinti direktyvos 3 straipsnio i punkto iii papunkčio, 8 straipsnio 2 dalies trečios pastraipos ir 8 straipsnio 3 dalies antros pastraipos pažeidimus. Kadangi, Komisijos žiniomis, Estijos Respublika iki šiol nepriėmė įstatymo dėl Atliekų įstatymo pakeitimo ar bent jau apie tai jai nepranešė, ji netinkamai į nacionalinę teisę perkėlė direktyvos 3 straipsnio i punkto iii papunktį, 8 straipsnio 2 dalies trečią pastraipą ir 8 straipsnio 3 dalies antrą pastraipą ir todėl neįvykdė įsipareigojimų pagal šią direktyvą.

(¹) OL L 37, p. 24; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 7 t., p. 359.

2009 m. gruodžio 18 d. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu (Lenkijos Respublika) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Inter-Mark Group Sp. z o.o., Sp. komandytowa prieš Minister Finansów*

(Byla C-530/09)

(2010/C 63/45)

Proceso kalba: lenkų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

Šalys pagrindinėje byloje

ieškovė: *Inter-Mark Group Sp. z o.o., Sp. komandytowa*

Atsakovas: Minister Finansów

Prejudiciniai klausimai

- a) Ar Direktyvos 2006/112/EB (¹) 52 straipsnio a punktą reikia aiškinti taip, kad parodų ir mugių stendų laikino suteikimo naudotis paslaugos klientams, pristatantiems savo pasiūlymus mugėse ir parodose, priskirtinos prie šioje nuostatoje minimų mugių ir parodų paslaugų, panašių į kultūros, meno, sporto, mokslo, švietimo, pramogų veiklą, pagalbinių paslaugų, apmokestinamų toje vietoje, kur jos fiziškai suteikiamos;
- b) ar reikia pripažinti, kad tai yra reklamos paslaugos, apmokestinamos toje vietoje, kur paslaugas išgyjantis asmuo yra įsteigęs savo verslą arba turi nuolatinį padalinį, kuriam teikiamos paslaugos, arba, nesant tokios vietos, nuolatinę gyvenamąją vietą arba vietą, kur jis paprastai gyvena, remiantis Direktyvos 2006/112/EB 56 straipsnio 1 dalies b punktu,
- atsižvelgiant į tai, kad šios paslaugos susijusios su stendų laikinu suteikimu naudotis klientams, pristatantiems savo pasiūlymus mugėse ir parodose, o prieš tai paprastai rengiamas stendo projektas ir maketas bei prireikus stendo dalys gabenamos ir montuojamos mugės ar parodos organizavimo vietoje, o paslaugų teikėjo klientai, pristatantys savo prekes ar paslaugas, konkretaus renginio organizatoriui vien už galimybę dalyvauti mugėje ar parodoje moka atskirą mokestį, apimančią komunikacijų išlaidas, mugės infrastruktūrą, žiniasklaidos paslaugas ir pan.?

Kiekvienas mugės ar parodos dalyvis pats atsako už savo stendo dizainą ir įrangimą ir tuo tikslu naudojami nagrinėjamos išaiškinimo reikalingomis paslaugomis.

Už apsilankymą mugėse ir parodose organizatoriai iš lankytojų renka atskirą mokestį sau, o ne paslaugų teikėjui.

(¹) 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyva 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, p. 1)